

З вялікім палітычным уздымам галасавалі працоўныя заходніх абласцей за кандыдатаў сталінскага блока комуністаў і беспартыйных

НЕЗАБЫНЫ ДЗЕНЬ

ЛІДА, 15 снежня. (Спец. кар. «Звязды»). На выбарчым участку № 5 мы назнаўціся з Станіславом Осіпавічам Нікініем. Ен апенці свае болоты ў урну, стаў у баку і дуга пазіраваў, як праходзілі яго знамёны, суседы, блізкія элемпаратары. Іны захадзелі — прымалі нас на работу. захадзелі — выкідалі за вароты. На гэта самай вуліцы блукалі сотні беспрацоўных.

Тав. Нікін успамінае, як на чытуна-лінейным заводзе, на фабрыцы «Ардаль», на іншых фабрыках і заводах успыхвалі забастоўкі супроць гнету і наслідаў. Тры месеці працаўжалася ў 1936 годзе забастоўка ардальніц, негароскома ва ўсеагульную стачку лігістых рабочых. Калітлісту-йло Мелубу лёгкім было загаварыцца з польскай паліцыяй, якая збройні і нагады разашчала бастуючых. Гэта адбылося тут, на аэрапорт.

Нядоўна сабраліся старыя рабочыя і гаварылі аб сваім жыцці бытці, успамінали і падаючы, — прадаўжалі свой расказ Станіслав Осіпавіч — Народзіўся яго жыцце радаснае нішо. У нас на заводе працаўляла 85 чалавек, а зараз 220 чалавек. На фабрыцы «Ардаль» працуе ў два разы больш рабочых, чым раней — 1.200 чалавек. Да 5.000 беспрацоўных атрымалі пры соўетскай уладзе рабочы. «Ардаль» раней выпускала 850 тысяч пар гумавага абутку, а ціпер — 1.380 тысяч пар...

Мы ішлі па святочнаму гораду. Надамамі чырвонілі стыгі, красавілі ў зе-лені і кветках патрэты любімага прафсаюза польскіх вілакіяў Сталіна і яго славных сардзінік. На горадам неспісілі песьні і гукі музыки. На аўтамашыні падводах ехалі па выбарчым участку старыя і старухі. Мы ішлі міма дамоў. Станіслав Осіпавіч Нікін часта смыкаўся з уяздом:

— Мае маладыя голы. — гаворыў тав. Склімунт, — праішлі ў Расіі, і толькі за глагу на міне скоса паглядзілі ў польскі Польшчыні. Мне цікі не ўдавалася супрацаваць на прадпрыемствах. Толькі соўетскія ўлады дала мне магчымасць падступіць на фабрыку «Ардаль». Толькі ў СССР яхнім стала сапраўдная раздзелка. За маю соўсейскую раздзелку я сеніца галасу.

Галасавуць ардальніцы — былыя беспрацоўныя Каменскі, Барыскі, галасуе стахановец цвіковага завода Вікенцій Сель... — Галасу народ, галасуе дружна, — заўважаў Станіслав Осіпавіч Нікін.

Я вось гляжу на гэтых людзей і не пазнаю іх, хоць побач столькі год жыву з імі. Памятаю апошнія выбары ў сейм і магістрат. Ядзі ўчастку пінгана азоту нафайца. Як убачаць чалавека, у якім яны суніваюцца, — адхільчу ў бок, і пабісьць. Людзі прыходзілі на участку, спалохана аглядаюцца па баках. А восінік звірніце ўгурву, як упашена гадзіньлю людзі, які праца тримаюць сябе. Тому што жыцце ўшым стала.

Мы вышли на вуліцу.

— Эта вось глязіце — рабочая акрамяна Ліды. — паказвае Нікін. Амаль побач з выбарчым участкам на фабрыкі і заводе — узвышаючыя карузы фабрыкі «Ардаль», чыгуначныя лінейныя залоды, электрастанцыя, вільчанская фабрика, пілаварыя завод і іншыя прымесці.

Н. ГАСМАН.

У містечку Сноў

СНОЎ (Песціўскі раён Баранавіцкай области), 15 снежня. (Кар. «Звязды»). Старыя гадынікі паказвае 6. Старыя выбарчыя камісіі 1-га участку Аліксандар Афанаеўскі Талей і гарадзіна расчынілі двері залы, віднікніцеў людзей у сеймі. Пакінуўшы залу, яны падоўжылі ўздымак на падах. Але залы, якія ўжо стаў калі самых дзвірой і з нечынніцісцю чакаў гэтае радаснай мінуты.

— Таварыні выбарчыцы, — звірніце да іх Аліксандар Талейка, — пакінуўшы камісію начыннае сваю работу. Зашрафаў вас выкананіем сваіх грамадзянскіх абавязак.

Першымі да стала камісіі падоўжылі 75 чалавек старыя Мойца Вульфініч Мікін і яго жонка Роза. Яны біруць белага флагу і захолізьці на кабіны, потым разам ідуць за ўрну.

— Ну, Роза, — звірніце да жонкі Мойча, — мы прагаласавалі за сваё

Ад імені 18 выбарчыкаў маёй сям'і

Мне, междзінка-машыністу промарцелі «Стаханавец», 75 год. Многа я перажыў, нога гора бачні.

Прышоў я на ўчастак, узяў бюлётэні, апенці ўрну. Я адзін свой голас за зовекіні ўзял, за сяйніх народу, за Сталіна мудрага. Прагаласаваў і пайшоў у пакой адміністратора, каб паслухані музыку. Гляжу на віслую, расланую моладзь, на сваіх упакоў- выбарчыкаў, і думкі, успашыні прыхільніці ў галаве...

У міне 3 падлікі 58 год работы на пакой і калітлісту. Кім я толькі не працаў — і на маладобіблам, і слесарам, і механікам, і матыністам. Плаваў па ўсіх рэках Палесся, быў у Кіеве, Варашы, Гомелі, і чечвінікі, і вінікі, і думкі, успашыні прыхільніці ў галаве...

У міне 4 сыны і 4 дочкі. Дзеяніе мае — здатны, але ў панской Польшчы для іх не быў пастаўленай работы. Пансы крычалі: «Полічка для паліакіў». Але яны ніколі не пікавіліся, чаму-ж сязініць без работы вялікай сям'і на пра-

жынке.

Франц Леонавіч ФРОСТ,

механік-машыніст промарцелі «Стаханавец» гор. Пінска.

Малады выбарчык 1-га Пролетарскага выбарчага участку (г. Беласток) Л. М. Конік падвойдзіў на выбарчыя камісіі пасыпку пілкі для галасавання.

(Фото А. Сапара. (Фотафоніка БЕЛАТА).

На 3-м выбарчым участку г. Віцебска (Віцебская област) Альфред Сіміонавіч Навасада пілкоў пасыпку пілкі для галасавання.

(Фото І. Шыніко. (Фотафоніка БЕЛАТА).

НА ВЫБАРЧЫХ УЧАСТКАХ

14 снежня. Яны марозны вечар. На вуліку залукі ідзе група піонераў і раздадзіў пілкі лістоўкі. Людзі спыняюцца, чытаюць лістоўку: «15 снежня — здзень выбару на чыровыя пілкі».

Над пілкімі драўлянымі хатінамі ўздымаецца і адзінамі белымі мрамарамі двухпаварховы будынак. Гэта былай польскай гімназіі. Задзіз тут спрадня беларускай школы. У ёй вічніца дзеянія рабочых і сляні.

Чутны акорды піянінта. Спачатку чуваюцца мелодыя а потым выбізільна і словы: «спыніць «Касціну». Песня нараствае. Узіміца вісёльша гукі звініць у кіркоўках.

— Гэта мы рыхтуюм масцінку сажа-дэбініць для выбарчыкаў, — пілкоў пасыпка драўлянай хаты і старухі Сталіна. Але з пілкі падаючыя сябе вілакіяў Сталіна і яго славных сардзінік.

— Тут летам будзе парк. Дрэвы, зеленыя, кветкі, скультуры, фантан, рабітап, чытальня. Для нас ёсць гэта...

Надзюстоніка вёў нас па вуліцы, на якой калісці тулілася беднаць, летам тут задыхаліся ад пылы і ахустасіці схвіні. Гававіцца паветра. Там, дзе каштака відыха, адкрыўшася велізарная широкая паліна.

— Тут летам будзе парк. Дрэвы, зеленыя, кветкі, скультуры, фантан, рабітап, чытальня.

— Май пішоў піянішкі Гольберг, а звонкі Мотыя. Я то пісаны ў спісах, але не памя, — бабулька паказала на маза-дэбініцу дзяцінку. Гэта былай польскай гімназіі.

— Гэта для пам пікоў! — сказаў пілкоў пасыпка пілкі.

Старыя, які называе сябе вартаўніком, дастаў выразаны з дрэва партсцер і пілкічную яго талоку, як і ёй, старухі. Той пакрываўся пілкічнай гляніцай у куток і нібы не заўбажаў прыглядзіцца партсцеру.

— Ты вось хоць і старыши, — пілкоў пасыпка пілкічнай гляніцы — якіх не ведаю, і пілкічнай гляніцы...

Старыя, які называе сябе вартаўніком, дастаў выразаны з дрэва партсцер і пілкічную яго талоку, якіх не ведаю, і пілкічнай гляніцы...

— Не, не, ты ўжо, Казімір, і не стой піонерам. Я тут вартаўніком пры школе, і пілкічнай гляніцы...

Старыя, які называе сябе вартаўніком, дастаў выразаны з дрэва партсцер і пілкічную яго талоку, якіх не ведаю, і пілкічнай гляніцы...

— Не, не, ты ўжо, Казімір, і не стой піонерам. Я тут вартаўніком пры школе, і пілкічнай гляніцы...

— Не, не, ты ўжо, Казімір, і не стой піонерам. Я тут вартаўніком пры школе, і пілкічнай гляніцы...

— Не, не, ты ўжо, Казімір, і не стой піонерам. Я тут вартаўніком пры школе, і пілкічнай гляніцы...

— Не, не, ты ўжо, Казімір, і не стой піонерам. Я тут вартаўніком пры школе, і пілкічнай гляніцы...

— Не, не, ты ўжо, Казімір, і не стой піонерам. Я тут вартаўніком пры школе, і пілкічнай гляніцы...

— Не, не, ты ўжо, Казімір, і не стой піонерам. Я тут вартаўніком пры школе, і пілкічнай гляніцы...

— Не, не, ты ўжо, Казімір, і не стой піонерам. Я тут вартаўніком пры школе, і пілкічнай гляніцы...

— Не, не, ты ўжо, Казімір, і не стой піонерам. Я тут вартаўніком пры школе, і пілкічнай гляніцы...

— Не, не, ты ўжо, Казімір, і не стой піонерам. Я тут вартаўніком пры школе, і пілкічнай гляніцы...

— Не, не, ты ўжо, Казімір, і не стой піонерам. Я тут вартаўніком пры школе, і пілкічнай гляніцы...

— Не, не, ты ўжо, Казімір, і не стой піонерам. Я тут вартаўніком пры школе, і пілкічнай гляніцы...

— Не, не, ты ўжо, Казімір, і не стой піонерам. Я тут вартаўніком пры школе, і пілкічнай гляніцы...

— Не, не, ты ўжо, Казімір, і не стой піонерам. Я тут вартаўніком пры школе, і пілкічнай гляніцы...

— Не, не, ты ўжо, Казімір, і не стой піонерам. Я тут вартаўніком пры школе, і пілкічнай гляніцы...

— Не, не, ты ўжо, Казімір, і не стой піонерам. Я тут вартаўніком пры школе, і пілкічнай гляніцы...

— Не, не, ты ўжо, Казімір, і не стой піонерам. Я тут вартаўніком пры школе, і пілкічнай гляніцы...

— Не, не, ты ўжо, Казімір, і не стой піонерам. Я тут вартаўніком пры школе, і пілкічнай гляніцы...

— Не, не, ты ўжо, Казімір, і не стой піонерам. Я тут вартаўніком пры школе, і пілкічнай гляніцы...

— Не, не, ты ўжо, Казімір, і не стой піонерам. Я тут вартаўніком пры школе, і пілкічнай гляніцы...

— Не, не, ты ўжо, Казімір, і не стой піонерам. Я тут вартаўніком пры школе, і пілкічнай гляніцы...

— Не, не, ты ўжо, Казімір, і не стой піонерам. Я тут вартаўніком пры школе, і пілкічнай гляніцы...

— Не, не, ты ўжо, Казімір, і не стой піонерам. Я тут вартаўніком пры школе, і пілкічнай гляніцы...

— Не, не, ты ўжо, Казімір, і не стой піонерам. Я тут вар

